

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Epistola I

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

ARGUMENTVM IN DECIMAM EPISTOLAM.

Ristodemum Dionis familiarem elegãtia morum in primis philosophantẽ, in sua opinione & uita confirmat, asserens substantiam quidem philosophiæ moralem uirtutem esse, quod & nomen ipsum declarat, amore quodam cultuq; definitum. Speculationes uero humanas esse uel ornãmẽta quædam philosophiæ extrinseca, uel uias ad ipsam mētis firmam puritatẽ que ad mores pertinet, comparandam. Qua comparata diuina potius quàm humana: & infusa desuper potius quàm acquisita sequitur contemplatio: ad quam speculatio illa prior si confratur, ludus quidam à Platone cognominatur. Id autem Pythagoræ Socratisq; maximum est præceptum. Vbi uero ornãmẽta traducimus, Græcum uocabulum ornamentum significat argute cuidam uanitati & superbiæ mixtum. Quasi dicat: Sciẽtia inflat, charitas edificat. Item: In maleuolam animam sapientia non intrabit. Synceritatem quidem siue sanitatem ponit in animo simplici et tranquillo: fidem uero in uerbis: firmitatem deniq; in gestibus atq; actionibus.

ARGUMENTVM IN VNDECIMAM EPISTOLAM

Rincipi Laodamanti de gubernatione optima consultanti consuetum illud suum dat consilium, leges quidem omnes fore uanas, nisi præterea probatissimi uiri per quos uiuunt leges, ingentem in republica habuerint potestatem, ac nisi constitutus sit magistratus quidam in ciuitate, & is quidem maxima cum autoritate, qui morum censor per exploratores singulorum actiones diligenter obseruet, ad id semper intentus, ut quotidiana ciuium uita animos ad fortitudinem temperantiamq; perducatur.

ARGUMENTVM IN DVODECIMAM EPISTOLAM

Pistola duodecima nobis argumento est, quàm liberalis & simplex Plato fuerit: utpote qui secretiora quædam commentaria sua nondum absoluta Archite crediderit. Argumentum quoq; id est, Architam non minus moribus quàm uerbis philosophantem, dignum fuisse cui charissima quæq; commoda traderentur. Fortè uero commentaria hæc ad explendum Critiam non absolutũ, & ad conscribendum Hermocratem nondum compositum pertinebant. Epistolam uero ad Dionysium quæ ab ignorantibus his adiungitur ideo non traduximus, quia & ipsa epistolæ uerba, & docti omnes negant esse Platonis. Est autem operæ precium in his epistolis animaduertere, quàm magno & constanti animo Plato noster, præsertim in amicorum rebus fuerit, & quàm grauiæ sepe discrimina pro amici salute subierit. Præterea quàm libere atque benigne tyrannum sepius corripuerit, ab adulatione quidem maxime omnium alienus, charitate uero atque officio nemini cedens, ut non minus uita & moribus quàm disputationibus conducere nobis possit ad bene beatèq; uiuendum.

LIBER TRIGESIMVS SEXTVS
PLATONIS EPISTOLARVM DVODECIM.

DIO DIONYSIO BENE AGERE. EPISTOLA I

GO DVM apud uos diuturna opera ita imperium uestrum administrarem, ut cæteris utilitates uestras captantibus fidei dignitate præstarem, graues calumnias sustinui. Noui enim quod me uobis ad stipulante crudele nihil omnino factum uidebitur. Omnes autem qui eadem in gubernatione uersati sunt, testes mihi esse possunt. Quorum ego permultos summo conatu à damnis non mediocribus liberaui. Imperio quinetiam apud uos fungens, ciuitatem uestram sæpius custodiui. Tandem uero ignominiosius à uobis expulsus sum, quàm uilissimum aliquem expelli conueniat, iussus à uobis abire, qui tam diuturnam operam uestris sum cõmodis impertitus. Igitur posthac modo quodam inhumaniori mihi ipsi cõsulam. Tu autem talis tyrannus gubernabis solus. Pecuniam uero illam egregiam abs te in uaticum missam, per Bacchium hunc unã cum his literis ad te remitto. Neq; enim ad uaticum sufficit: neq; ad cæterã uitam satis est utilis: tibiq; danti dedecus allatura maximum, & mihi nõ multo minus accipienti. Itaq; illam accipere nolui. Tua uero nihil interest & dare & accipere tantundem, sed illa recepta tuorũ quemuis alterũ honorabis, quemadmodum me honorasti. Ego enim abs te satis iam sum honoratus. Et mihi opportune nunc Euripidis illud uenit in mentem: te rebus quandoq; poscentibus talem tibi uirum assiste re optaturũ. Meminisse autem te uolo, & alios tragicos plurimos, cum tyrannũ aliquem pereun-

pereuntem inducunt, huiusmodi illi uoces attribuere. Heu miser, pereo nullis fultus amicis. Auri uero defectu pereuntem aliquem nullus adhuc retulit poetarum. Illud quoque poeticum, mentem habentibus ualde probatur, Non auri fulgor in misera mortalium uita rarissimi, non adamas, non argenteae mensae quae apud homines habentur in precio, ita oculis coruscant: neque lati fundi, aut pinguius culta tantum ualent ad uitam, quantum mens bonorum uirorum inter se consentientium. Vale: atque considera tantum erga nos erratum quo erga ceteros rectius te geras.

PLATO DIONYSIO BENE AGERE. EPISTOLA II

AVDIVI ex Archedemo te censere non solum me, sed familiares etiam meos praeter unicum Dionem nihil mali aduersus te loqui debere uel agere. Hoc autem quod de Dione excipis, ostendit me in familiares meos imperium non habere. Si enim haberem cum in alios tum in Dionem ac te imperium, tam uobis quam ceteris Graecis bona, ut arbitror, plurima proueniret. Nunc autem hoc duntaxat magnus sum, quod me ipsum praesto rationi meae obedientem. Quae ideo dico, quia nihil synceri Cratistolus & Polyxenus ad te detulerunt. Quorum alterum dicere ferunt, audisse Olympiis multos eorum qui mecum erant obrectantes tibi. Forsitan acutius quam ego, ille audit. Ego enim tale nihil audiui. Vide autem mihi posthac quoties huiusce modi ad te aliquid defertur, te ita facere oportere, ut scribas ad me, & rem ipsam perquiras. Ego enim uerum fateri nec formidabo, nec erubescam. Mihi autem & tibi ita se res inuicem habet. Neque nos alicui, ut ita dicam, Graecorum incogniti sumus: neque familiaritatem nostram huius seculi homines conticefcunt: certum quoque illud habeto, neque posteros tacituros. Tales sunt qui eam exceperunt, utpote neque paruam, neque obscuram. Quorsum haec? Statim aperiam, altius rem aliquanto exorsus. Naturae quidem lege sapientia potentiaque excellens in idem tendunt. Semperque ista duo se inuicem affectant, persequuntur, congregantur. Deinde etiam istis homines admodum delectantur, quoties siue in carminibus poetarum, siue priuatis colloquijs huiusmodi quaedam referunt, aut audiunt: ceu cum de Hierone & Pausania Lacedaemonio loquuntur homines, gaudent Simonidis familiaritatem quae cum illis fuit commemorare: & quae ad eos dixit fecitque referre. Similiter Periandrum Corinthium, & Thaletem Milesium una celebrare consueuerunt, Periclem & Anaxagoram, Cræsum atque Solonem, ut sapientes: & Cyrum ut potentem. Atqui haec imitati poetae, Creontem & Tiresiam simul inducunt: Polydumque & Minoam: Agamemnonem & Nestorem: Vlysses & Palamedem: atque ut mihi uidetur, eadem ratione prisci homines Ioui Prometheum coniunxerunt. Horum uero alios consentientes, alios dissentientes inducunt: alios autem quandoque concordem, quandoque uero discordem. Eorumque tam dissensiones quam consensiones canunt. Cuncta uero haec ideo dixi, ut illud ostenderem, quod etiam cum mortui fuerimus, de nobis homines non silebunt. Quocirca non est negligendum a nobis: sed cura habenda temporis subsequentis. Fit enim natura quadam, ut ignauissimi homines nihil curent quae sit de ipsis futura opinio: probatissimi autem uiri cuncta faciunt quod in futuris seculis bene inter homines audiant. Quam ego coniecturam facio, esse aliquem sensum ipsi qui mortui sunt, rerum nostrarum. Quoniam optimi animi sic forte diuinant: deterrimi autem nequaquam. Validiora uero sunt diuinorum uirorum praesagia, quam aliorum. Puto autem, si liceret superioribus illis defunctis de quibus loquor, suam consuetudinem emendare: plurimam operam adhibituros, ut meliores de se quam nunc opiniones circumferrentur. Hoc nobis quidem etiam nunc fauente deo facere licet: & si quid in superiori familiaritate nostra est peccatum, tam factis quam dictis emendare illud atque corrigere: ut uera & optima praesertim quantum ad philosophiam attinet, de nobis supersit opinio: ac fama nostrarum rerum, si quidem bona est, melior: sin mala, bona efficiatur. Atqui nos ista curantes, nihil magis pius agere possemus: & negligentes, nihil aequum impium & prophanium. Quemadmodum autem & hoc fieri conueniat, ac iuste fieri possit, ego iam dicam. Quando in Siciliam ueni, fama erat me permultum inter eos qui tunc philosophabantur, excellere. Cupiebam etiam cum Syracusas uenissem, opinionis illius testem habere te: ut etiam apud multitudinem in honore mihi philosophia esset. Verum non satis prospere mihi res illa successit. Causam uero huius non illam fuisse dico, quam plerique existimarent, sed illam